

Zdenko Bošković

**DUHOVNI
BLIZANCI**

Valč 1976

BOŠKOVIĆ Zdenko

Zdenko Bošković

DUHOVNI BLIZANCI
zbirka pjesama

DUHOVNI BLIZANCI

Recenzija:
prof. Šime Doko

Ilustracije:
dipl. arh. Mate Milinković
ak. slikar Halil Tikveša

Tisk:
Raster d.o.o., Mostar

Naklada:
koliko prijatelja toliko primjeraka

Sponzor:
 UNIS Telekom d.d.

Dr. Ante Starčevića 50
88 000 Mostar, BiH

DUHOVNI BLIZANCI

Umjesto predgovora

TEŠKO OPĆIM SA LJUDIMA

TEŠKO OPĆIM SA LJUDIMA

PAMETNIM I LUDIMA

TEŠKO SA NEVINIM, TEŠKO SA BLUDNIMA
SA MUŠKINJAMA I ŽENSKINJAMA, DJEVICAMA I TRUDNIMA.

SPORTSKI TIPOVI, RAZVALJENE ŠKEMBE,

FOTO MODELI I KREZUBE BABE

BIJELI, ŽUTI, CRNI, MELEZI RAZNI,

TREZVENJACI, PIJANE BARABE.

PUNOKRVI, MALOKRVNI I ONI PLEMIĆKE KRVI

KO OD NJIH MENI U ZAGRLJAJ HRLI?

TEŠKO OPĆIM SA LJUDIMA

POSPANIM I BUDNIMA.

GALANTNI I AROGANTNI, ŠALJIVI I GADLJIVI
BEZRASLOŽNI PACIFISTI I RAZLOŽNO SVADLJIVI.

CRKVENJACI, MOLIBOGE, ZAKLETI KOMUNISTI

I NEVAŽNI BUDISTI

DOBRONAMJERNI UDAVI, ŠMEKERI, UVLAČIGUZE

I OSTALI LJIGAVCI

PAREŠE, INTERŽDŽIJE, INADŽIJE

I DUŠEVNE FUKARE,

SVI ONI, ŠTO KO MALI

PIŠKE, KAKE, SLINE I BALE.

E, LJUDI!

Ljudi pismeni, vama ove pjesme posvjećujem

Od zavičaja do tuđine

Poput znatiželjnog dječaka koji neprestano traži, novu igračku, naš pjesnik, ovom zbirkom, svoja traženja unutar pjesničkih formi nalazi u uvijek novim pjesničkim oblicima. Tako pjesme odišu raznolikošću i stilskom neustaljenošću što se može uočiti na svim poljima pjesničkog stvaralaštva: oblici sežu od formom ograničenih do onih slobodarskih, osjećajnost seže od ushićenosti i radosti do tuge i boli, tematika seže kroz sve književne okvire (ljubavne, socijalne, misaone...), jezik kao sustav nije pročišćen ili ljepše rečeno raznolik je – jer ima svoje ustoličenje u više srodnih jezika...

Ovakva „traženja“ mogu svoje utjelovljenje pronaći s jedne strane u samom pjesnikovu književnom razvoju i životnom putu te s druge u njegovu opredeljenju da jezik obogaćen tuđicama i lokalizmima smatra svojim najvećim bogatstvom. Napuštanje zavičaja te odlazak u nepoznato, upravo je glavni sinonim pjesnikova nadahnuća i njegovih nutarnjih sukoba. Ljubav prema rodnom kraju te osjećaj stranosti u tuđini suprotnosti su koje je teško izmiriti. U potrazi i potvrди osobnog identiteta naš pjesnik se simbolički vraća zavičaju nizom toplih pjesama koje bude slike djetinjstva, bezbrižnosti, prijateljstva...

Dosljedan svojoj zavičajnoj ljubavi pjesnik ne priznaje državne i političke granice i njegov zavičaj seže dalje od pogleda s mostarskog Huma Pjesnik „mediterana“ je sintagma koja svoju potvrdu može pronaći u cijelom nizu pjesama. Međutim more za pjesnika nije samo fraza ili pojam već nešto mnogo senzibilnije iz čega on sam, kao lirska subjekt, nastoji izvući istinu, sreću, poruku, mudrost - općenito jedan viši ideal.

„Nikoga se nisam poželio tako
ni roda, bratstva, ni jubavi čiste
niti jedne stvari niti živa stvora
Ničeg se nisam poželio ja.“ (*More jadransko*)

Naravno, ničeg no li mora. U pjesmama, također, uočavamo i cijeli niz drugih motiva u kojima se ocrtava ozračje primorja: palme, „porat“, kaići, mriže, maeštral, Pelješac, južnjačka krv... Dani provedeni uz more, prva ljubav, prvi izlazak na pučinu, prvi skok bez straha, prvi lov - svakako pripadaju stalnoj pjesnikovoj težnji potvrde osobnosti i identiteta. U okrilju „mediterana“ posebno mjesto ima Mostar grad negove mladosti, Mostar koji je sinonim svega lijepog i uzvišenog. Mostar sačuvan “u slikama iz prošlog života” (Konzervirano cvijeće), prijeratni Mostar kao ideal bitisanja. Sav svoj gnjev i osudu gospodara života(Nebeski ludaci), pjesnik ne želi prikriti već glasno progovara i osuđuje:

„Objavljujem vama osvetu nemoćnih
jedino oružje ogoljelih, vi beščutni.
Lajem i plazim vam jezičinu
i žuč svoju ko kletvu izričem.“ (*Kletva*)

Svoju srdžbu katkad zna zamijeniti spokojom i poglavito tugom kao simbolom svoje životne tragike koja najviše dolazi do izražaja u vrijeme blagdana:

„U kraju mom blagdan je sad
Pune su duše srce i grad.
U kraju mom vjera je vječna
i ti bi tamo bila sretna.“ (*Blagdan*)

Lako je uočiti da je najveći broj pjesama pisan istim grafičkim oblikom gdje pjesnik „centrira“ stihove, a ako tome dodamo „vodu“ kao jedan od glavnih simbola, te motive usamljenosti i smrti, možemo naći asocijacije na dio poetike A. B. Šimića, ali nas traženje uzora ne bi daleko odvelo jer pjesnik pokazuje dovojno osobenosti koje zavrjeđuju svoje vlastito ime u ovome vremenu i prostoru.

U pojedinim segmentima poezija poprima odlike vizionarskog i proročanskog u čemu pjesnik sa neskrivenim pesimizmom i nemoći slika opću ljudsku tragiku koja se

ogleda u ratnim strahotama

„Velika vojska će da strada
na velikom polju podno stolnog grada
dekade zadnje poslije velikog rata
i bit će krv konjima do gnjata.“ (*Proročanstvo*)

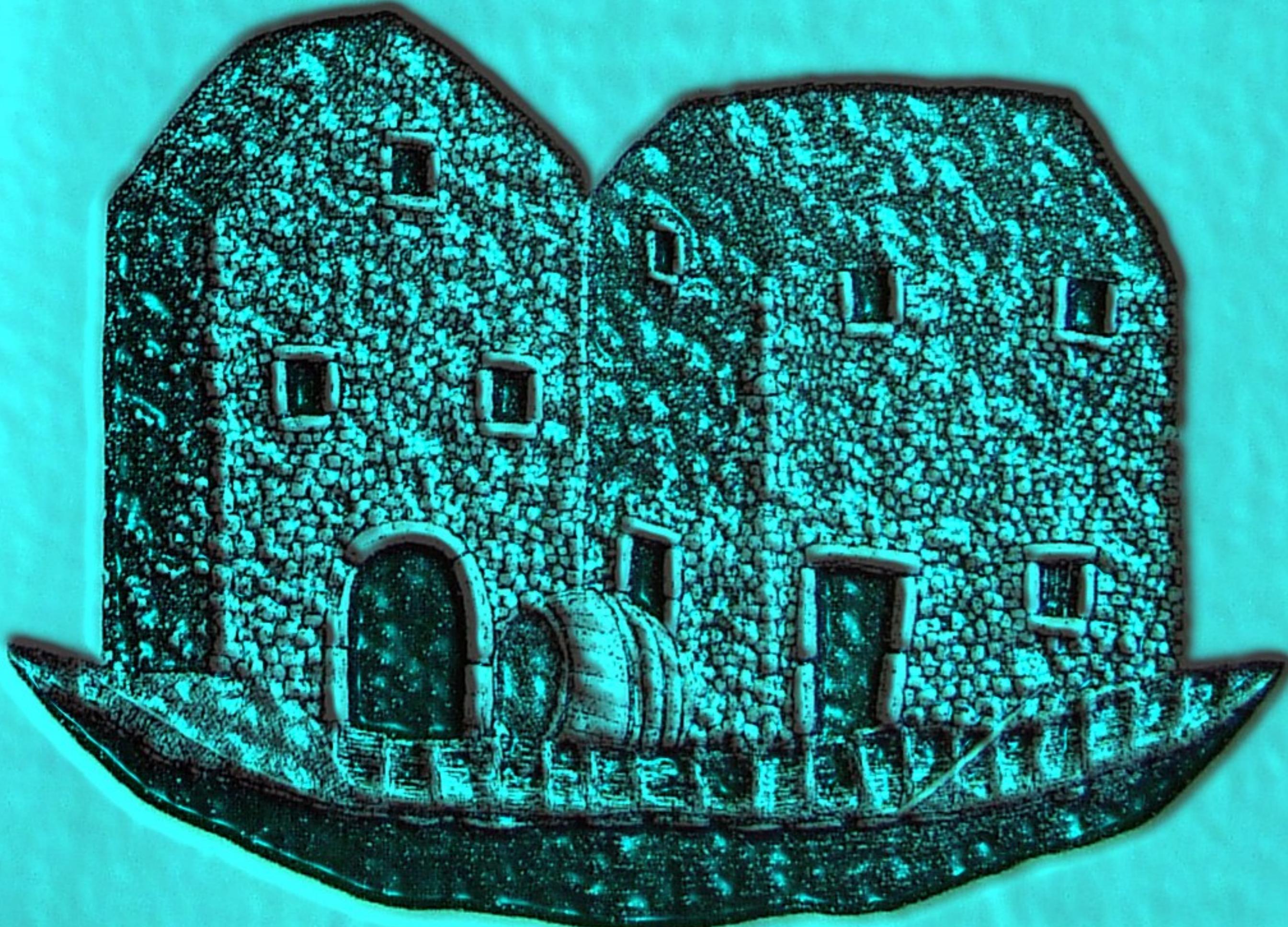
S druge strane nalazimo žive sličice ljudske postojanosti predočene poput kakvog rebusa:

„Bijela mrlja na mrkendi
Crna krpa bačena na sivcu
Daleki pogledi
Crna i bijela u portu točka
Čekaju ribara ona i mačka.“ (*Sudbina*)

Prvijenci su najdraži,(prvijenac u domovini, prve dvije zbirke pjesama Miris Mostara i Lažne priče izdate su u Nizozemskoj) pa tako i ovaj simbolična naziva DUHOVNI BLIZANCI, od našeg pjesnika poniklog u Hercegovini Zdenka Boškovića, donosi pjesničku osobnu iskaznicu koja će vjerojatno vrijediti duži niz godina.

Prof. Šime Doko

BISTRE VODE

BABINE PRIDIKE

“Polako,pazi na se” !”

Jedem kajsije, umećem se,
trešnje sa špicama, šakom.

“Jadna ti guzica.”

Brat sjedi na ruti, ukecan jagodama,
ograda puna kupina i glavaša.

“Nemoj u tude!”

Petrovače okilavile.Gladne mi oči,
obijesno ose gađam bobama blatine.

“Fino beri, ne lomi! ”
ona u hladu štrika.

LEGO POD KORAVAC I VODU ŽLIČIM
MRAK I ŽGARAVICA, GORIM IZNUTRA,
RASTOVARIO BURILA S KENJCA,
ŽEDNA MI USTA OPET PIJU
USNA PUKLA, KRV SE SKORILA,
PIPAM,
KO LEDINA LJETI U SADU.

“Sad sam stavila mast, miruj”
čujem babu gdje pridika.

Mojoj babi
Mari Milinković-Beguši

BLAGDAN

Nešto mi kvari absolutni mir
osjećaj više, a manje hir
fasade sive vani nula
Zagreb mi tada uđe u čula.

Na prozoru magla oštar zrak,
vrijema za kavu i kolač mak
hladna majica na golo tijelo,
biti sad doma o pusta željo.

Vreva tramvaja ljudi i šalova,
žena samih i što se vole parova
na Kaptol idemo paliti svijeće,
na Trgu ćemo kupiti cvijeće.

O tako želim ukras i bor,
od hladne sobe načinit dom,
vinom i kruhom gasiti svijeću,
za mir u duši i našu sreću.

U kraju mom blagdan je sad
pune su duše, srce i grad,
u kraju mom vjera je vječna
i ti bi tamo bila sretna.

Đuri i Mariji Bošković
U zahvalu za sretne Božiće

Imam daidžu Alu u Singidunumu
Pravi kuće tamo, arhitekta.
On je ponos cijele familije,
iako se u ratu čuli nismo.

Najlepše srpske kuće njegovo su delo.
Pola novog Singidunuma skonto je on sam.

Dajo je ćojek vidra, da ga vidiš pravo hadžija.
Majka kaže: " Dobar, srce bi ti dao ",
pravo mehlem od ćojeka.

Dajo je tamo Bog i za njega nema zime
"Teči Akiju", kažu, "ne sme, bre, da fali ni dlake."

Kad padne noć budan dajo ostane dugo sam,
crta uz lampu, u polumraku, za ćeif,
za dušu, što najviše voli.

Perom kleše živac kamen u korita,
kaldrmu, mezare i munare hercegovačke,
škraba sušare, duvare i bijele oblake,
sunce, grožde i šipke raspukle.

Zora ga zatekne glave na stećku klonule,
ruka mu zaspala na nedovršenu đerdanu.

Dajo je pravo, pravo sretan i ja bi volio da sam ko on.
Volio bih da ne plačem kad je teško.
Volio bih da znam da crtam.

Ujki Mati proljeće 2001

*Ovo sam pisao u proljeće i nema veze sa onim šta nam
je jesen donijela i nema veze sa politikom*

DUHOVNI BLIZANCI!

Ledom razuma obaraju žigce fibre strasti
nevješto popravljaju nabore
na zastoru bezražlozna srama,
svilenim nedodirom spojena
djeca Platona gluva na zvona.

Slute da slijede se,
bez vremena i ritma,
dva sebična slijepca
sad kad nisu više djeca
jedno spram drugog,
stari znanci
duhovni blizanci.

Vika rizika,
lebde bestjelesa
prasak riječi, smijeha ,
samo njima bitna pulsanja sitna
On i Ona
drže srca u mraznoj šaci,
duhovni blizanci.

Ljilji M., Branki L. i Mirjani M.

GOST PJESNIK:
VLADIMIR KREĆA

MOST

Štogod v'jekova – gost
Bio
kao da nije trebo
pa se
JUČER
Vratio u – nebo
Ostala r'jeka
da čeka
Nevjesta
huda do v'jeka
KAO DA KAMENA FALI
a mi
dalje
sitni, zlobni, mali...

Kalgari, Kanada
09.11.1993.

ISPOVJED OGLEDALU

Moja duga kosa i brada sigurnost mu dadoše
moja zapuštenost izmami mu bolešiv osmijeh,
oci se vratiše iz tuge kad otkri spodobu u meni
što liči na nekog, ko je on stalno želio biti.

Plaši me beskraj u ludjakovovim očima
što čekaju da begonija u Krista procvjeta
i bulje netremice u moje maturantske cipele
u čudu što mi čarape ne dosežu nogavice.

Ruke prozirne,
što damare sakupljajuć' po havi paučinu,
mlatarajuć' u ništa,
otresaju murve iz sjećanja
usne suve tegobom jama zašivenе,
ništa ne izriču
On uze žilet:
"Dal' da se obrije il' da se ubije ? "

Jesen 2002

KONZERVIRANO CVIJEĆE

Ovdje je umrla logika, ovdje je crko rock'n - rol
nestalo je riječi i ne svira više ni dur ni mol
pali su veliki Sokrat i Gete u ime još veće vjere svete
pali su mudri Niče i Marks
ovdje moram gospodo draga živjeti i bez vas.

U glavi mojoj konzervirano cvijeće
slike lijepo iz prošlog života
nebom lete preparirane ptice
jedini vidim u daljini svice.
Ja znam ovdje sve plićake
moram naći šareno kamjenje
mogu svijetom hoditi i zavezanih očiju
jer znam da sreća negdje stanuje.

U glavi mojoj konzervirano cvijeće
slike lijepo iz prošlog života
nebom lete preparirane ptice
jedini vidim u daljini svice.
Ja mogu ostati vječno mlad
da nikad ne dođem među mudre
i mogu se okameniti lako
da budem nešto veliko, most za ljude.

U glavi mojoj konzervirano cvijeće
slike lijepo iz prošlog života
nebom lete preparirane ptice
jedini vidim u daljini svice.
Ja mogu biti ulični svirač
mogu širiti privid sreće
mogu ti istinu prešutit slijepče
da i ti vidiš nekad u konzervi cvijeće.

Nedžadu Mulaomeroviću, 2003.

MOSTARSKA MORA

"Ja sam iz toga imao pet
Trijezne Barabe, evropska gospoda
došli nama prodavat lažnjake."

Derem se preko ceste STARCU
u kom poznadoh DJEČAKA iz snova
kome dajem loptu petom
na prašnjavoj Stojkinoj Livadi
i on GOL zabija.

"Kome ti BEČKU školu prodaješ?
Mi smo mostarske LISKE, prdimahovino."
Starac se ničeg ne sjeća, izlapjela budala.
Nisam ti treb'o ni dodat loptu
kad ne čuješ HUKU tribina
"GOLOVA sinovi GOLOVA"
i Pavu promuklog na ogradi,
razapetog, ne vidiš.

Sa plafona se ruše stihovi,
muzika trešti, ljudi mnogi u gomili
riječi pijane, riječi ne izrečene, OPROSTA niodkud
molitvu čujem daleku pod Bijelim Brijegom
hiljadu NIJEMIH na travnjaku
i vidim jasno Santijago De Čile.

ROĐENI ROĐENI
do GROBA Rođeni
miris tek pokošena travnjaka
i svjetlo u grudima ne da mi usnuti.

Danas Nedelja 07. 10. 2001.
pod Bijelim Brijegom sastaju se ekipe Veleža i Cevene Zvezde

Velež nastupa u sastavu:
Marić,
Ristić, Hadžijabdić,
Čolić, Primorac, Pecelj,
Topić, Halilhodžić, Bajević, Vladić i Vukoje,
**a Zvezda nastupa u sastavu Hala, Koka, Dika, Mevla,
Zela, Brašnara...**

Miljenku Mihiću

MOSTARSKO PIJANSTVO

MOĆNE VODE

Danima oblaci,
satima već gledam list,
dugo sam na mostu mutnoga kanala.

JOŠ SE SJEĆAM,
odakle sam mostova nema više
vode moćne igraju se lišćem,
bure vedre od neba duše.

Moj je sin našao kliker
samo toliko za tren dječije sreće
od kuda sam,
on neće biti.

Južnjaci su tu ,
sunce je nad Nizozemskom,
a naše su duše kraj bistre vode,
oko je naše od druge ljepote.

Hengelo, Nizozemska 1993

U ljeto pijan volio bih biti
eh, kad se sjetim društvo, ja i ti.

K'o nekad od kuće krenemo do "Čule",
od praznih čaša da pravimo kule
i tad bi prijaо od platana hlad ,
"kod Zubca" bi nas minula glad.

U ljeto pijan kad bi moglo biti
da opet krenemo društvo, ja i ti.

Kod "Juse" idemo, još jedna tura,
uz pjesmu lagantu lakše se gura,
Vrelo, Jesenica il' Bijelo Polje
dok ima želje, snage i volje.

U ljeto pijan, jednom, sam ću biti
i piće tvoje sam ću popiti.

Na Rondou kraj Franje naći ću hlad,
s pivom u ruci umrijet ću mlad,
tu kraj tebe, kraj Liska parka,
pijanca smrt neprimjetna, laka.

Seji Caci Puziću
Mostar, 1992

NEKO

Svaki mig i dublji uzdah čine mi bol
kosti me gnjilo bole i mišići u vječnu grču
prsti otekli za olovku i harmoniku, sve što volim zamrlo je
iz grla se samo ropac otima i jeći ganga u potiljku.

Ipak zora će me oteti krevetu i snu daleku,
miris svježa jutra i istrgnuta šparoga na dlanu.
bolni prsti obamrli, za smješnu nadnicu, kidisat će gladno
radost slobode u znoju okupana, na suncu proljetnu.

Djeca će opet za ovu moju muku
kupiti neku zapadnu tričariju
neka im bude, ovo je njihovo vrijeme.
i moje je lude noći NEKO svojim životom plaćao.

Roggel 18.05.2002
Mom ocu, Ivici, Braci, Boškoviću

POSJET

Poslije godina zaborava
stari samo
za iznenadenja
i ne priliči nam
da lažemo i da se pretvaramo.

Poslije godina inata
ništa
ni ljubavi, ni mržnje ne osta
samo prazno ravnodušje
i davno sahranjen neko drag.

Poslije godina besčutnih,
molim te
idi domu svome,
ja ću se pomoliti za nas
i zbogom brate.

Mome bratu jedinome

POSLJEDNJI POZDRAV

Draga tetka Ela,

zarobljen svakodnevnicom ne vidjeh dalje od današnjeg dana.
Skučen tuđinom i daljinom vidjeh samo lijepo slike,
a na tim slikama ti si mlada i zdrava i imaš divan osmijeh
i oči ti se smiju dok držiš svog jedinca.

Na slikama promocije, svadbe, gozbe
sretni dani i jedna sretna familija.

Na slikama nema tuge i boli i samoće i beznađa zadnjega časa.

Ostah ti dužan kilo kocke šećera, deset deka kafe,
i jednu posjetu.

Ostah ti dužan zagrljaj , jednu pusu i
riječ koju, toplu, rodbinsku.

Znam da u času ovom, sví dugovi ovozemaljski su vraćeni
što su nam dužni drugi i što smo drugima dužni mi.

Znam da su ovom času zemlja i cvijeće dovoljni,
i da su suvišni pokajnički govor.

Ipak, imao bih sada svakog po nešto pitati i ljudi i Boga,
al' moram poći prvo od sebe samoga,
moram vrijeme i ljubav propuštenu
dugim putem i ovim stihom potkupiti,
da se ne vidi dok kradem iz sjećanja radosti.

Za čudo tetka ja sada nisam tužan
kada ti bez straha Bogu ideš,
jer znam da će ti andeli nebeski bolji biti
nego što smo ikada na zemlji bili mi.

April, 2003

ČUVARI STRAHA

Prvi put preko rijeke
poslije puno ljeta
predoh Most bez straha
sumnje svoje ostavih na mojoj strani.

Smiješ se isto
glava,tvoja sjeda
bez stida k'o djeca ljubimo se
svjetina prolazi, gleda.

Opet smo skupa
k'o nekad, raja
sokaci, široki k'o bulevari
mi straha čuvari, mostari,prijatelju stari.

Jazi, Februar, 2006

ŠTIGLIĆ

Štiglić je ptica što u kršu pjeva
i sunce mu godi,
muči se, al leti u slavu slobodi.

Štiglić je ptica, u kavezu živi
i u njemu plače,
nada se svom letu ne želi da skače.

Uče ga da pjeva ko slavuj, ko ševa,
a pjeva ko plače, a plače ko pjeva
i kada je žega, a i kada sijeva.

Uče ga bezbrigi, raskoši i modi
i on to čini iako ne godi
perje mu je isto, nada se slobodi.

Rahmetli komšiji Čučku Nerki,
Cvrčak cvrči Nerko....trči

STOJ NA RUKAMA

Žurim, kidišem, hajde djeco
izvinite što mora sve, mora sad
vrijeme je vaše dragocjeno, vrijeme bezgriješno
ja sam svoju bitku s njim izgubio.

Priznam da sam kroz ljudе gledao
i nisam zlobu video,
da sam žmuruo, da bih usnio,
da sam šutio, griješan, da bih spokoj kupio.

Svoje sam vrijeme prodao za par sretnih trenutaka
ništa od grijesnih nisam naučio
dobrote i milosti njihove ne bi
i presuda glasi BUDI SAM.

Hajde da vidim još jedan kolut naprijed i stoj na rukama
DOB - AAR

Još ti.

DOB - AAR....

Roditeljima mojim

TRBUHOZBORAC

Ja sam za tebe vanzemaljac,
trbuhozborac sa likom prijatelja tvog,
sve se promjenilo sem lica mog,
što sjeća te, na nekog zaboravljenog.

Zviždućem ti na uho pjesme proljetne
da te sjetim sjene isčezle, voćke ukradene,
prašnjavih dvorišta, hramova našeg djetinjstva
sjećaš li se šejtana između kamenih golova?

Gazim uzavreli asfalt da ostavim stoljetni trag,
što će ga izbrisat prvi opanak nekog došle,
pričam ti priču šuplju, nostalgičnu, o Mostaru predratnu
i ja vidim, ja vidim sažaljenje i podsmjeh ti u oku,
e, moj hajvanu.

Roggel, 2003
Mići, Baji, Čoki, Eni

TUŽNA VIJEST

Bio je juli, sedmi
DAN kad otac kući nije došao
i kad su zvali nepoznati
s lažnom tugom u grlu.

Supa hladna je čekala njega
ugasi sine TV, video igre
ovo se igra život s nama, FUCKING REAL LIVE
nikad nisam zamišljao ovako jedan dan.

Četrdeset dana crna traka u reveru
i ko zna koliko dugo u uglu
gledat samo ću nijemu gitaru
poslije ovog bluza za tebe oče.

Kako to sad da život izda podlo tebe
tebe koji si samo njega volio,
kako da ti sad ostalo vjerujem što si pričao
i da li je meni vremena za vjerovanje ostalo?

Ali znam šta bi ti rekao:
"Život je kratak, sviraj mali!"

Sinu Nikoli

VANJA ČEKIM TE IZA KASTRAŠA

Imaš šibica, igrača?
Aha.

Hoš se mijenjat?
Evo ti tri za Kulju.
Malo sutra.
Njega ne mijenjam.

Oš tapke?
Neću. U tebe veća ruka.

Aa ploha?
A-a, jok. U tebe asfaltna, a i veća.

Pole - cijele ,slike - bijele?
Znaš da to ne igram.

'o'š klikera?

Hoću .

Supo il' onako?

Supo.

Cmok il' do tri?

Cmok.

Evo, roša je moja.

Čekim te iza kastaša

I ja tebe čekim pred zgradom Vanja, vazdan,
a ti na Siciliji igraš Nintendo.....

Poglavici i svim Indijancima
od Vrača

ZRNCE ISTINE

Sine,

ja nemam više od riječi,
u mom čupu ne stoji blago,
malo bi tebi od toga trebalo
što je u njemo još preostalo,

život je kraju.

Patnja i bol, razočarenja
na tragu istini koje nema,
ljubavi prošle, rastanci, tuga
tebe čeka sudbina druga,

u tebe vjerujem.

Malo se toga iz snova iskrade,
jer svijetom vladaju laži i prevare
ja nemam što ti ostavit sine
do iz mog pješčanog sata,

posljednje zrnce istine.

Roggel, jesen 2003
Sinovima Pavlu i Nikoli

MORE MOJE

DA PIŠEM TI O KIŠI

Sve mogu da napišem pjesmu, priču, roman ..

Al' pismo pismo, vrlo teško.

Kanim se satima, danima al nikako....

...k'o da ču sa Starog na glavu.

Majko mila.

A o čemu da ti pišem ?

O vjetru mogao bih danima,
al' koga to zanima kad o vjetru neko piše?

O jelu praznoga stomaka to ne ide.

O noći, o danu, o mom sumornom stanu.

Da pišem tebi,

po meni u životu bitnim, a tebi nevažnim stvarima?

Ne, ne.

Sve me to gnjavi, al znam da moram da ti se javim.

Da pišem ti o kiši?

Ovoj što danima pada i mojim bićem vlada.

Što tako tako dosadno sipi i dušu moju tjera da kipi

Onoj što okolo lije i čini me samim k'o nikada prije

Ne.

Zašto baš ja? Ko sam to ja, pa da baš ja, pišem ti o kiši?

Nek' ti oluk o tom piše.

On zna sve te kiše.

Sve ih diše, omiriše,

on ti kiše begeniše.

Nek' ti oluk o tom piše

Rekoh ti da pisma teško, skoro nikako, pišem.

Vidiš ovo k'o pjesma neka ispade.

Ne zamjeri.

Marini L. Nekad davno
Borongaj

DA SAM TAMO ROĐEN

Da sam rođen visoko u brdima
gledao bih plavo nebo i grickao travu,
pio bistru sa izvora vodu i spavao u hladu.

Bio bih jak i zdrav, bio bih vedar i čio
sve bi mi lako bilo i sve bih umio i smio.
Da sam tamo rođen sve bi drugačije bilo.

Da sam rođen daleko na pustom otoku
divio bih se zori na moru, sunčanu danu,
dozreloj maslini i zrnu soli na dlanu.

Tišinom dubokom govorili bi ribe i korali
cvrčci bi me budili, valovi oči sklapali.
Da sam tamo rođen sve bi drugačije bilo.

Da sam tamo rođen negdje daleko od ljudi
da sam rođen ko biljka, ko drugi stvor, volio bih.

ENA I JA

Njene oči zadirkuju,
Pitaju,
igra se,
ne čini ništa da se dopadne
kao da bi da nije tu
ona se krije.

Ena je sjena
što se pod kožu uvuče,
grije njedra
mjesto srca tuče,
nedodirom satkana.

Ena je čudo kojim počinje novi dan.

Eni i Batku, 2003

FU(J)REŠT

Baciti mrižu na mole Ive i ja smo pošli.
Ive stoji na provi , na krmu je veslač novi.
Tad se zapleše pluta,"Šijaj", naredba kruta,
"K vragu je, veslaj daje, a livom malo manje"
"E sad krmom na kano! Stani!", rukom je mano..

Plosnica padala lišo, u to se nisan miš'o.
Dan bješe ko san i puva je maštral
Držo san kaić drito i ništa nisam pit'o.
Tad nas ponese val kapetan je vodu u pa'.
Umra san za nj od stide, dok se on grca od ida.

Ajme njemu vidi li ko? Furešt na moru to ti je zlo.
Laja je na me ka' pas, fureštu kleti potraži spas.
Nikad nije doživija ovo, kurbu gospu meni je sovo,
razapinja me na križi, stradali svi su mi bliži.

Od tad se klonem mora i lova s barba Ivom.
kad ga u konobi sretnem počastim ga bilin,
iz gušta spomenem mole i tada riči me bole.

Ajme njemu vidi li ko? Furešt konobi to ti je zlo.

Komarljanskim ribarima

KRALJICA

Došla je tu ta žena krvi južnjačke
došla da tebi ženom postane
da bude tvoja kraljica
za život cijeli od srca.

Ljubi ljubi ljubi je nek joj pamet zastane
neka trenom izčeznu djevojačke godine.

Za nju bijaše ta tvoja vjera, nevjera
i ljudi strani i zemlja tuđa, daleka
samo za oči tvoje te
zaboravit će ona najdraže.

Ljubi ljubi ljubi je nek joj pamet zastane
nek u vatri izgore čežnja misli daleke.

Brodovi bijeli što nikad natrag ne plove
i duša njena što zavjek doma ostane
zaboravit će rodni kraj
ostaviti sve,ostaviti sve za tebe.

Ljubi ljubi ljubi je...

KUŠIN

K'o luka daleka iznajmljen stan
i lice lipo za jedan dan
stranac sam danas u domu tvom
jedno drugom činimo bol.

Kušin tvoj na preljub vonja zašto me nisi čekala Sonja,
kome si sriću obećala, kome si jubav i tilo dala,
kome si jubav i tilo dala, ča si Marina ti varala?

Za suncem partit ču, polazi brod
i jedno pamtit ču da nisam tvoj
tražit ču utjehu, tvoj dodir blag
U krilu divojke za jedan čas.

Neću se vratiti u rodni kraj,
jer naša je jubav umrla
lutat ču morima ka' uklet brod
da porat nađem života svog.

MALA MOJA IZ ZAGREBA

Sunce, more, sandoline, od borova hladovine
svega ima ali tebe ,tebe nema.

Dalmatinske puste plaže tebe zovu, tebe traže,
ali tebe meni nema mala moja iz Zagreba

U lukama ribarice, male zgodne kavanice,
svega ima, ali tebe ,tebe nema.

Srce duša tebe traže sad na ovoj pustoj plaži,
ali tebe meni nema mala moja iz Zagreba.

Svega ima što mi treba vina, hljeba, soli, neba,
svega ima ali tebe nema.

Pitam ljude, galeba, da li neko možda zna,
ali tebe meni nema, mala moja, iz Zagreba.

Bez tebe mi more nije, more nije kao prije.
More,more, more nije, more nije kao prije.
Nije slano, nije plavo, bez tebe mi nije pravo.
Bez tebe mi more nije, bez tebe se more pije.

MEDENA

Mislio sam da vrijeme stoji
nisam znao da Ona postoji.
Želio sam jedino samoživi kraj
nisam htio, nisam znao za drugi već taj.

Lako i teško u tebi zajedno
sve nekako tvoje, ništa ukradeno.
Smjenjuju se tvoji prkos i slabost,
biju se ponekad mir i naglost.

Aaska igrom zanijemi vuka
ti mi bez igre posta ruka
posta mi zvijezda, misao jedna,
ona o tebi velika, cedna

Daleko ponekad odem sam
da nađem za nas bolji ram
Daleko ponekad i nije blizu
san o sreći ubije krizu

Erozija misli, proklete sumnje,
u glavi samo opasno trnje.
Da li ću uspjeti da li ću moći
možda ne sam s stobom ću poći.

Nikada snovi tako sa mnom.
Nikada ja sa takvom javom.
Zašto da spavam? Bolje je budan.
Hoću da budem zaljubljen, čudan.

Krovovi kuća sada su moji
i ulica pusta lijepo nam stoji.
Trijezan se sebi pijan činim
izvini Medena što tebe krivim.

Ako riječ u riječniku spava
Nije nas dostojava, nije prava.
Postoje za nas sretnije riječi,
neke smo rekli neke ćemo reći

MORE JADRANSKO

Nikoga se nisam poželio tako
NI RODA, BRATSTVA, NI JUBAVI ČISTE.
NITI JEDNE STVARI NITI ŽIVA STVORA
Ničega se nisan poželio ja.

Nikoga se nisam poželio tako
NI PRAVDE, SLOBODE, TIH VELIKIH RIJEČI
ISTINA NI PISME, NI IĆA, NI PIĆA
Ničega se nisan poželio ja.

Nikoga se nisam poželio tako
NI KLAPE MOMAČKE, DIVOJAČKE CIKE
ŠIJANJA, TREŠTE NI BALUNA VJEĆNA
Ničega se nisan poželio ja.

SAMO SAN SE TEBE POŽELIO MORE
Samo san se tebe poželio ja
SAMO SAN SE TEBE POŽELIO MORE
Samo, samo tebe MORE JADRANSKO.

MORE JADRANSKO, MOJE JEDINO.

OLGA

Olga, ruska balerina,
robi mi misao
ovisnu snu o ljubavi i strasti.

Nedostižna ljupkost žene,
trn pируete što mi srce bode,
Olga u plesu nuhvatljiva sjeni i smrtniku, meni.

Olga skrita u toplini pogleda jedne norveške ždrebice
Na dalekoj livadi daleko od bistrine fjordova.

Ona bez dekora i podija, na pozornici beskraja,
ljepša od sjećanja u biću što spokoj mi daruje.
Olga je isto njeno ime.

POGLED

Nebo plavo,
povrh palme u jozinu portu
kaići razigrani na maeštralu
i krovovi Pelješca u daljini.

Tvoja ruka,
nikolin osmijeh,
pavlove oči
i ništa više
fala ti Bože
u času posljednjem.

mojoj ženi

SJENA

Ja hoću da budem

uvijek negdje daleko u tvojoj blizini

*Pratim te da nisi sam kad su hiljade oko tebe,
da te nije strah ni dana, ni ljudi, ni juče, ni sutra.
U tvojoj sjeni na dohvati ruke, siguran u tebe
neću da me vidiš, da me čuješ, moj veliki.*

Neću da smetam.

*Hoću samo da ti sreća budem,
kad sanjaš da se ozariš, zimu zaboraviš,
ljeta da se sjetiš u Komarni.*

*Ja sam to vedro, što se samo tebi smije,
oko bistro što u zoru ispod jorgana se krije.
Ipak ne kušaj me dotaći kad se probudiš u zoru
igraj se vjetrom bezobraznim na tvome obrazu.*

*Ne čekaj me da se pojavit nezvan u gomili,
ja sam sunčev trag na tvojoj perjanoj postelji
poljubi brata, ne daj se studeni, zimu zaboravi.
Budi sretan u sebi, sjeti se ljeta u Komarni.*

Ja sam uvijek tu daleko kraj tebe.

U sjeni masline.

Sjedi sine.

Odmori.

SRIĆA

*Sunce je sritno ča je grije
na grudma njenim more se smije.
na licu joj blista odbljesak dna
došla je tu iz moga sna.*

*Valom se širi miris kose
s vrata su pale kapi rose.
bila je moja samo na tren
uvik ču biti samo njen.*

*Otišla ona je u sumrak ran
duša se prostri ko prazan dlan
misec mi škrto kazuje put
ča san je pusti kan da je ljut.*

*Za puntom sriće di raste cviće,
bosiljak, smilje ružmarin i mak,
za puntom sriće di raste cviće
pamtim još njen korak, dodir i dah.*

Za puntom sriće bili smo sami ona i ja.

USNULI MOSTAR

Danas mujezin neće kujisat neće sabah klanjat
nećeš li se grade ti jednom naspavat
neće zvonit zvona ni služit se misa
od Boga i ljudi nedelja je čista.

S Podhumu gledam na usnuli Grad
Radobolja teče i mjesec je mlad
povjetarac nosi mirise behara
Štiglić ne verša, jer još Mostar spava
Grade moj, grade moj mirno sanjaj ti
Ne daj nikom, pa ni vjetru da te rasani
nemoj da te rasani pjesnik nemiran
okreni se na stranu mene ne slušaj.

Ja ću Grade tobom tihom na prstima, žmurke
bacam evo što sakupih iz džepa oblutke
da dok trčim po kaldrmi oni ti ne zveče
zamolit ću Neretvu da šapatom teče.
Grade moj, grade moj mirno spavaj ti
Ne daj nikom, pa ni suncu da te probudi
Nemoj srce da te budi što ovako lupa
Ja se vraćam grade tebi sa daleka puta.

Leptir krila sklopio pravi se on cvijeće
pod Košćelom čekam Pećina da zjevne
Stari most se promeškolji namignu mi sjenom
prepozno me pjesnik lunja po Mostaru snenom.
Grade moj, grade moj mirno spavaj ti
Ne daj nikom osim smijeha da te probudi
Nek te grade grajom bude curice dječaci
Nek ožive krovovi, mostovi, sokaci.

SUDBINA

Bijela mrlja na mrkendi
Crna krpa bačena na sivcu

Daleki pogledi

Crna i bijela u portu tačka
Čekaju ribara ona i mačka

VRIME OD KRAJA

Zapara srpnja
cvrčci su stenjali od muke
vremena nemah
u prolazu stisak samo prijatelju ruke.

Bog Aldo!
Bog kumpanjo!

Činio mi se isti
u oku mom vječan k'o freska
u žurbi slijep,
ne vidjeh tog zadnjeg bljeska.

A zrakom su titrale
života posljednje varke,
na bonaci spile
ko dite nevino ribarske barke.

Galeba krik,
život go, vrime od kraja
ko sada dobro i loše da zbraja.

Oprosti bože,
volja je tvoja, al nije pravda.
Zašto baš danas?
Zašto baš Alda?

Bog Aldo!
Bog kumpanjo!

NEBESKI LUDACI

Baška voda 1992

BALKANSKI SAGOVORNIK

Čovjekoljubac sam
i trpim tvoje slabosti.

Humanist sam
i shvatam tvoja razočarenja.

Demokrata sam
i slušam tvoje gluposti.

Nisam idiot
da pijem tvoje laži.

DEZILUZIJA

Ne tragam za velikim riječima
koje će ostati pokoljenjima u sjećanju.

Tišina je moćna.

Ne bojam se više tvoga suda.
ne bojam se tvoga imena spomenuti uzalud.

Vapaj nemoćnih je pravda
sram iščeznu u neimanju,
bol nestu u praznoći bitisanja.

ne bojam se sada tvoje kazne.

Ne bojam se tvoga imena spomenuti uzalud.

Isprazne su dileme čovječije
od stvora ništa vrednije

život i smrt egal su na kantaru postojanja
ja smrtnik običan,

Ne bojam se tvoga imena spomenuti uzalud.

Bože, oče svemogući, stvoritelju neba i zemlje.

Roggel, 21.06.2003

GLUVARA

Kada misli
događaje stignu
u stanju si presdskazati
novi dan
tad nisi više
običan čovjek
i smisao izgubi
DJEČAČKI SAN.

Robuješ misli
izgubljen u sebi
ne tražis više djetelinu
na nepreglednoj livadi
u bunar su stali
svi vodopadi
cvrkuti zamrli
u GLUVARI.

Roggel mart 2003

KLETVA

Naciju I Boga imali nismo ONI su nam bili otac i majka
sve drugo nevažno je bilo sem njihovih rođendana.

Rekoše zatim da Boga ima i da mi više jednaki nismo
drugovi moji da naši nisu, njima njihovi rekoše isto.

Slavimo sada rođendane nove kao da sve počelo je juče
bogovi novi nedodirljivi lebde buduće I prošlo naše da srede.

Ne znam da li BESMRTNI čuju, al ja ću im tiko reći
da sam za njih sljep i gluh, proglašavam svetim moj neposluh.

Obznanjujem da nikog i ništa zaboravit neću
ni ljudi, ni stvari, ni mjesto, ni nebo.
ni riječi, ni slike, ni slova, pogotovo sreću,
ni bijelo, ni meko, ni čisto srce nikada, nikada...

Objavljujem vama osvetu nemoćnih
jedino oružje ogoljelih, vi besčutni,
lajem i plazim vam jezičinu
i žuč svoju ko kletvu izričem.

Vi nemate za slave svoje tren
suditi svuda, svima, svakome i svem,
postoji vi odabrani ovozemaljske duše pravda
bilo i vama prazno, ko meni sada, u srcu nekada.

NEBESKI LUDACI

Bogom dani, teškim prstenjakom žigošu nevine
mahnitim kažiprstom glave skidaju umne, od siline.

Narodni prvaci, malim prstom dolaf vrte postojanja
srednjakom ukočenim se rugaju pameti, sa odstojanja.

Nebeski ludaci, željeznom šakom slobodi se svete
nepismenim palcem potpisujući dekrete, iz sujetne.

Roggel, januar 2004

NEUROPSIHJATRIJA

Bio sam u posjeti...

Mlad čovjek.

Pogled uprt u bjelilo plafona.
boja mu kože plafonska bijela.
mir zagašena klaka

misli su fine.

Oko njega plavi su konji,
oko njega žuti pjetlići,
oko njega crvena polja,
oko njega...

A gore visoko, visoko je sunce
i on ga gleda,
gleda,
oči mu prži.

Pogled uprt u pakao plafona.
boja mu kože plafonska bijela.
zabatrga se u granicama kaiša kožnih.

Pogled mu... Boja mu...

Misli mu...

Mir. Popusti čovjek...

Neuropshijatrija.

Sutradan mi rekoše: „Jedan ludiak, u trici umro..., jučer”

Mojoj bivšoj domovini

PJESNIČE STANI

Pjesniče stani, nemoj ti sve pjesme ispjevati
pusti i druge da pjevaju,
pusti one što bolje znaju o sredini, početku i kraju/
pusti ptice i cvijeće i one što ti se čine da pjevat ne znaju,
umorne i bolesne, grobove ,
one za koje držiš da im do pjesme nije.

Nemoj sve pisati, prestani pričati
koju pjesmu pjesniče odšuti
dječiji su snovi bolji i maštanja,
veća su od tvojih roditeljska praštanja.
Zašto baš ti da ispjevaš ljubavnu bol, suzu i rodnu grudu?
Zašto da ti opjevaš smijeh, radost, tugu?
Jedini koji si da shvataš sudbu, na dvoru princa i dvorsku ludu.

Otkut ti da opjevaš, čedan, tolike ratove i bitke,
ti opjeva pohlepu i mržnju, ti ukrasi lovom glave pobjedničke.
Ti plačeš za naše majke, tvoja je topla riječ kraj grobljanske rake.
Ti i Tvoja riječ.

Dopusti pjesniče jednom da sumrak mrkla noć postane
i zora rosna osvane bez tebe,
da pjevci i zvona bude ljudi,
da Bog pravedne daruje i da suci krivima sude.

Pitaj se nekad jel riječ tvoja Bogu mila?
Čemu sve to? Ima li cilja?
Dal je ikad po tvojoj bilo
i dal' bi djete uz tvoju pjesmu mirno snilo?

De, ohani malo pjesniče.

PROROČANSTVO

"Velika vojska će da strada
na velikom polju podno stolnoga grada
dekade zadnje poslije velikog rata
i bit će krv konjima do gnjata."

Lažeš proroče, što krv zalud pomenu
zapali knjige svoje, pamet bremenu.

Evo me na cvjetnom polju podno grada,
jekni Brdo, šta muliš k'o mlada?
Pozivam tebe i druge za svjedočke,
zašto sad šutite Vode duboke?

Lažeš proroče bez stida, ti bezočno,
povuci predskazanje tvoje krvoločno.

Zašto sam sam na polju stolnog grada?
Ko sada ovim vilajetom vlada?
Zlobniče što se cerekaš? Reci!
Ko sam sam? Ko su mi preci?

Proroče, molim te, slaži mi! Ti to najbolje znaš.

VRIJEME VJEĆNOG SNA

U ovom gradu ne treba sat,
vrijeme je stalo ko zna kad
u ovom gradu vole pse
vole pse, a ljude ne.

Kada budem digao ruku na sebe
vrijeme će stati zauvijek na vječnom satu
što djeli san od vječnog sna.

Kada budem digao ruku na sebe
bit će običan dosadni kišni dan
kako za ljude tako i za pse.

Kada budem digao ruku na sebe
brdo će biti, rijeka će dalje teći
i neko će smrtniku Amen reći.

VUKOJEBINA

Na putu ka Istoku cijeli dan sam u sedlu,
državni put, A333, zanoćit' ču u Salcgiteru.

Hotel Salcgiter u centru,
restoran što miriše na radničku menu
piva je gorka, jelo podgrijano, ober se ne smješi
pospanim pogledom stari šaphauzer iz ugla me tješi.

Uflekani crveni tepisi, gobleni i namještaj staračkog doma,
zidovi šareni na granici nervnog sloma,
za šankom par izgubljenih duša
jezikom mi znam uz piće pričaju o jugu.

Luster, peškiri, ofingeri, deke kaki boje i jastuk uštirkani
na tv tri državna kanala i na uzglavlju radio ugrađeni
soba sa teškim zadahom umornih putnika i duhana
sa pogledom na pusti trg u smogu, vrijeme gavrana.

Na nahtkasni Bibliju, pomolih se Bogu.
zvao sam doma, zalud, usnit, usnit ne mogu
zaboravljen u prvoj petoljetki, iza onog rata
Salcgiter mirno spava.

Daleko sam od kuće, u nepoznatom kraju,
zatečen noću usamljen sam i osjećam strah.
u sred zapada, civilizacije,
u srcu velike Njemačke, vukojebina.

Salcgiter, 2000

ZAŠTO TREBA UBITI ŽELJEZNIČARA

General treba sada odlučit' znati
očistit' sve trulo, staro, što ne valja
sve što podsjeća na stari poredak i kralja.

Vojniče vidiš onu kuću kraj pruge?
Domaćin je lud. U ratu iz dimnjaka dim,
šta za primjer drugima učiniti s njim?

Bašta, u ogradi živina, voćke, djeca.
Vidi jado kopa još, sadi i cvijeće
borbu nam kvari taj privid sreće.

Treba mu uniforma, puška, da smetne sve.
On mora mrziti, i u božiju da sumnja
mora da puca, ubije, s nama da lunja.

Ali, vremena nemamo za prevaspitanja.
Takvi su kukavice i neće smjeti,
on još voli kralja. idi mu zaprijeti.

Bolje ne, vojniče. idi dole zapali sve!
U ime nove države, poredka i vladara
naređujem ti: „Ubij' tog željezničara“.

Mostar, jesen 1993

SADRŽAJ

STVARNOST

*Na platnu slijepog slikara ljeto
bijah na mjestu kojeg nema.*

*Kuće upalih očiju,
ljudi bez duše,
ulice bez platana.*

*Razgovarah sa dirigentom gluvin
i vratih se pješke
sam do zaborava,
nema više mojega Mostara.*

Mostar 23. 03. 2006.

UMJESTO PREDGOVORA

TEŠKO OPĆIM SA LJUDIMA	5
OD ZAVIČAJA DO TUĐINE.....	7

BISTRE VODE .....

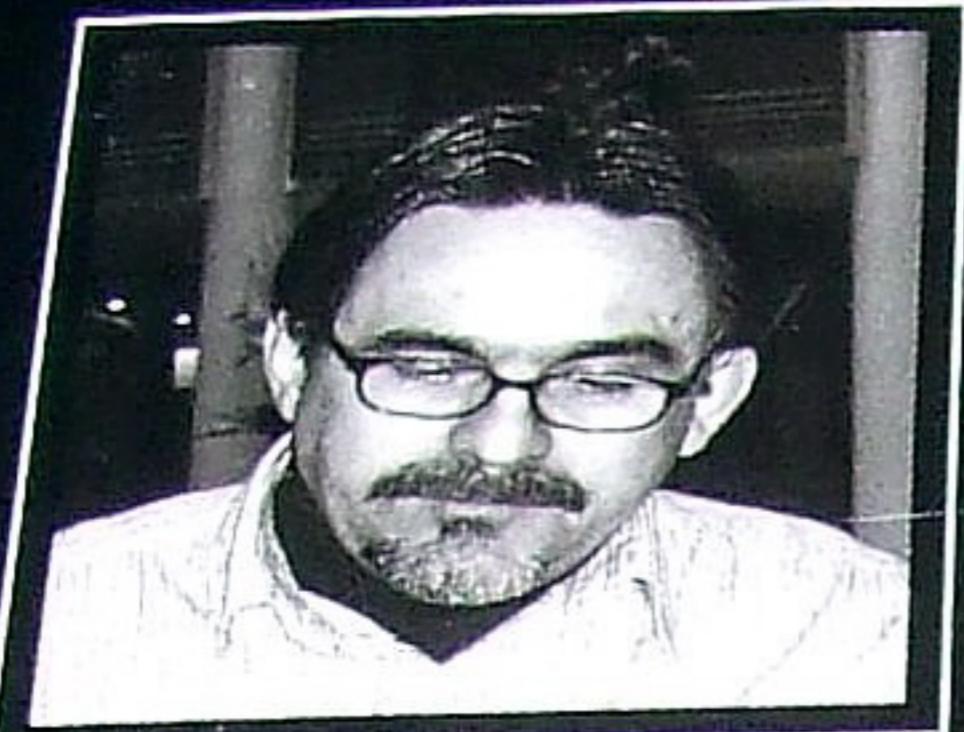
BABINE PRIDIKE	13
BLAGDAN	14
DAIDŽA.....	15
DUHOVNI BLIZANCI	16
MOST	17
ISPOVJED OGLEDALU	18
KONZERVIRANO CVJEĆE.....	19
MOSTARSKA MORA	20
MOĆNE VODE	22
MOSTARSKO PIJANSTVO	23
NEKO	24
POSJET	25
POSLJEDNJI POZDRAV	26
ČUVARI STRAHA	27
ŠTIGLIĆ.....	28
STOJ NA RUKAMA.....	29
TRBUHOZBORAC	30
TUŽNA VIJEST	31
VANJA ČEKIM TE IZA KASTRAŠA.....	32
ZRNCE ISTINE	33

MORE MOJE .....

DA PIŠEM TI O KIŠI	37
DA SAM TAMO ROĐEN	38
ENA I JA	39
F U (J) R E Š T	40

KRALJICA	41
KUŠIN	42
MALA MOJA IZ ZAGREBA	43
MEDENA	44
MORE JADRANSKO	45
OLGA	46
POGLED	47
SJENA	48
SRIĆA	49
SUDBINA	50
USNULI MOSTAR	51
VRIME OD KRAJA	52

NEBESKI LUDACI	53
BALKANSKI SAGOVORNIK	55
DEZILUZIJA	56
GLUVARA	57
KLETVA	58
NEBESKI LUDACI	59
NEUROPSIHIJATRIJA	60
PJESNIČE STANI	61
PROROČANSTVO	62
VRIJEME VJEĆNOG SNA	63
VUKOJEBINA	64
ZAŠTO TREBA UBITI ŽELJEZNIČARA	65
STVARNOST	66

PISAC O SEBI

Rođen sam u Tuzli 11. 12. 1957. od majke Mire, babice, i oca Ivica, rudarskog tehničara, kojima sam zahvalan što mi usadiše ljubav i respekt prema ljudima, ljudskom djelu i životu samom kao najvećim vrijednostima.

Za neke manje i više važne aspekte moje ličnosti, koje mi ne bijehu Bogom dane, zaslužne su moje babe Mara i Marija, moje učiteljice Đulsa Bijedić i Nada Vajzović, te mnogobrojni nastavnici i nastavnice Desete osnovne škole Braća Ribar-Mostar i profesori EMŠC-a Mostar kao i svi slučajni i namjerni saputnici u mom životu, iz komšiluka, kolege iz UNIS-a, RKUD Abrašević-a, prijatelji iz Partizana, izviđača ... toliko mnogo dobrih ljudi, što ih nekad znadoh.

Sada oprobavam da živim ovdje, gdje mi se čini život mogućim za moju familiju, sinove Pavla i Nikolu i suprugu Mladenku, daleko od dječačkih snova sa mostarske Avenije u mjestu što se Roggel zove (ne pitaj me kako se čita) u provinciji Limburg ("U Limburgu mjesecu kad se majmuni budu šišali" – Mi se zezali, a to postoji), u zemlji Nizozemskoj.

Prve godine svog ranog djetinjstva sam sretno i bezbrižno (po pričanju roditelja) protračio po Banovićima i Čitluku i njihovoj okolini. Sa četiri godine dolazim sa roditeljima u njihov rodni grad Mostar. Tu sam pohađao obdaništa, zabavišta i škole, radio, oženio se, djecu dobio i imao bezbroj prijatelja i planova.

U međuvremenu sam tri puta bio primoran napuštati voljeni grad na duže vrijeme i uvijek sam nastojao da se brzo vratim.

Prvi put kada sam 1976/77 u Sarajevu, bezuspješno, probao studirati.

Drugi put 1978/79 godine kada sam u Rijeci i Zagrebu služio i odslužio vojni rok.

Septembra 1993. krećem sa familijom u izbjeglištvo u Nizozemsku i do dana današnjeg nadam se trećem i konačnom povrataku.

Ova zbirka je jedan maši korak na tome dalekom putu.

Zdenko Bošković
Roggel, mart 2006.